

Salvador Oliva

POESIES
REUNIDES

SALVADOR OLIVA

Poesies reunides

Edicions 62

Barcelona

Primera edició: setembre del 2022

© Salvador Oliva Llinàs, 2022

Disseny de la coberta: Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Diagonal 662 – 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Moelmo, s.c.p.
ISBN: 978-84-297-8047-5
DIPÒSIT LEGAL: B. 15.130-2022

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre
té la qualificació de paper ecològic i procedeix
de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida qualsevol forma de reproducció,
distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra
sense l'autorització escrita de l'editor; en cas de produir-se,
seria sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Si necessiteu fotocopiar-ne o escanejar-ne algun fragment
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47),
podeu adreçar-vos al Centro Español de Derechos
Reprográficos (www.cedro.org).

Tots els drets reservats.

TAULA

A manera de pròleg, 9

I MAREES DEL DESIG 13

- 1 Preludi, 15 — 2 Recança, 16 — 3 Farewell, 25
4 Felicitat, 33

II TERRES PERDUDES 45

- 1 Seduccions, 47 — 2 Terres perdudes, 59
3 Festa, 67

III EL SOMRIURE DEL TIGRE 77

IV RETALLS DE SASTRE 109

- Pròleg, 111 — 1 Els versos del maniquí, 119
2 La remunta, 138

V POÈMES ENGAGÉS À DEMI 151

VI VERSOS LLEUGERS I UNA CARTA 167

- 1 Sis balades i una cançó, 169
2 Carta a Pompeu Fabra, 186

VII MARGINALIA 199

VIII ELS VERSOS DEL NINOT 239

IX COMPLIMENTS CIRCUMSTANCIALS 261

- 1 Des del prosceni, 263 — 2 Sis mocs, 280
3 Sis limericks, 286 — 4 Dotze professionals, 288

X FUGITIUS 295

- Taula, 297 — I, 299 — II, 307 — III, 321 — IV, 346
V, 373 — VI, 398 — VII, 419 — VIII, 441
IX, 464 — Agraïments, 489

XI EPÍSTOLES A JOSEP CARNER 491

- Introducció, 493 — Epístola primera, 495
Epístola segona, 519 — Epístola tercera, 541

XII. VUIT VERSIONS 563

ÍNDEXS 575

- Índex de títols, 577 — Índex general, 581

I

MAREES DEL DESIG

For Angela

Les voluntats que de virtut no toquen
han moviment en semblant de marea,
e en lo començ metrien gran ferea
a qui sabés com pugen e es derroquen.

AUSIÀS MARCH

Com els cossos bellíssims que la mort
no va deixar fer vells, i amb plors
van enterrar en magnífics mausoleus,
amb roses al voltant del cap
i gessamins als peus, així mateix
són els desitjos que han passat
insatisfets, sense atènyer cap nit
de plaer sensual i sense
cap alba il·luminada per la lluna.

C. P. CAVAFIS

PRELUDI

GESTES

Tot repassant els nostres
antics records, sovint
tancats amb clau, o encara
potser difuminats
per l'organdí del somni,
que els fa més blancs, rient
per no voler deixar-nos
emportar per les gestes
que aquella nit tenien
color d'examen, tots
vam decidir que un dia
n'escriuríem de nostres
amb una variant:
menys èpica i més ètica.

Eren les tres, moments
després d'haver-nos pres
les útils centramines.

RECANÇA

És pau només de pols la que es deposa
sobre el que ens fou amat i ens fou plangut.

JOSEP CARNER

UN ESMORZAR A PARÍS

Et veia els ulls coberts
d'un gris intens, perduda
en la por d'un demà;
lleument el vent movia
els teus cabells, les fulles...
I dels arbres en queien
les més velles i grogues.
Mig adormida encara,
baixant per l'avinguda,
vas somriure al mateix
moment que jo et mirava.
Quan a La Chope vam prendre
un *café crème*, clients
habituals ja feien
el vermut del migdia.

ABANS D'ANAR-TE'N

Porta cap als records més teus que tinc
un últim raig de sol d'aquest setembre;
que sigui un tros bellíssim el que hi trobis
il·luminat per la claror més teva.
Després, oblida els llocs on vam aprendre
algunes lleis del món i tots els dies
farcits de pietat. Passa per alt
el joc de no mostrar-nos com estranys
tots els moments que ho érem, i recorda
només aquest paisatge que ara és nostre.
Estès al sol i amb aquest gust de tarda,
deixa'm de nit, quan el meu cos no ho senti.

CARNER

Recordant un poema de Gabriel Ferrater

Un dia, sota el sol de juny, amplíssim,
a les platges amigues, estirats
en una letargia volguda per fugir
d'un hivern de neguits, llegíem baix
Carner: un món al qual tan sols d'entrar-hi
vora del mar se'ns feia i era nostre.
No em cal ni tancar els ulls. Ho tinc present,
i encara més avui, aquest captard
que és gris i m'insisteix, i m'és difícil
de creure que amb el temps, tènueament,
s'hagi esvaït alguna cosa teva
posada en aquells versos que llegíem,
i que hagi mort Carner, la primavera
de mil nou-cents-setanta, i que tu siguis
ja inevitablement tan lluny. I veig
els dies que han vingut després tot nous
de veus, de versos, de paisatges.

I em fa por de pensar que constantment
d'una veu que se'n va i d'una que arriba,
i d'una mà i una altra i moltes més,
i d'una nit a una altra, hàgim d'aprendre
que el món i els astres i tu i jo i els altres
tinguem només la força de rodolar tot sols.

L'ÚNIC ADÉU

Mai no s'acaba de morir l'enyor:
hi ha coses teves que el meu cos
no ha sabut mai abandonar, i m'és igual
si sento com forcegen amb astúcia els records,
per mi feliços, d'un matí de maig per dir-me
justament que no ho eren. Aleshores
és quan se'm fan cruels els atributs
de tot el que ha passat i és mort. Però els sentits
no s'obliden dels dies d'aquells colors tan clars,
i el desig satisfet sap compensar
la veu del temps. L'enyor
va ser l'únic adéu que no et vaig dir.